

Zondag 1 maart

Na een rustige morgen van ontbijten, lezen, klusjes doen lunchen en zwemmen gaan we douchen en twindieren aftellen. Sonny had het erover dat we 40 twins mee moesten nemen.

Wij nemen er 40 mee in een plunjezak en 2 tasjes met 10 kleinere twins die we apart houden.

We lezen nog even en dan is het al kwart over 4 en vertrekken we naar onze vaste afspraakplek met Sonny tegenover de dokterspost.

Hij komt keurig om half 5 aanrijden.

Het plan is om vandaag 3 dorpen te bezoeken maar eerst moeten de broodnodige chocolade (karamel toffees) gekocht worden en nee fruit hoeft vandaag niet.

We rijden richting het derde dorp en komen vlak voor het dorp aan de overkant van de weg een groepje vrouwen met wat kinderen tegen. Sonny stopt en vertelt ze terug te gaan naar hun dorp (het vierde dorp) om de kinderen te verzamelen want wij komen daar wat later aan.

In dorp 3 staan hutten maar veelal met stenen ondermuren en kleine binnenpleintjes. Het is hier heel vredig en aangenaam.

We lopen een klein rondje door het dorp, er zit een meisje bij een en vuurplaats en er staat een soort borduurraam buiten bij de hut ernaast.

Toen we aankwamen in dit dorp heeft Sonny een vrouw bij zich geroepen die aan het koken was.

Zij moet de kinderen bij elkaar roepen. Sonny zegt dat we een stuk of 12 twins nodig hebben en daarna mogen we de chocolade uitdelen.

Dit gaat goed denken we maar we vinden het wel weinig kinderen voor zo'n dorp.

Ja zegt Sonny het is holiday, morgen zijn de kinderen er weer. Ja hoor, het blijft India met een logica die voor ons niet zo goed te begrijpen is

Er zijn inderdaad 12 kinderen verzameld en Edith vertelt het verhaal van twinbears

en Sonny vertaalt, ook al hebben we er geen idee van wat hij allemaal zegt maar het resultaat is mooi: blije kindersmoeltjes, veel lieve lachjes en "thank you's" volgen.

Dan mag Edith de chocolats ook nog uitdelen en lijkt de uitdeling vandaag ook echt op zo 'n 40 twins uit te komen..... Op naar dorp 4; hier is het wat rommeliger en drukker. Volgens Sonny hebben we hier 15 twins nodig maar wij nemen er 20 mee in 2 aparte tasjes. De vooruit gestuurde vrouwen hebben hun best gedaan en Sonny dirigeert de kinderen op het bordes van het door zijn

stichting gebouwde huis in dit dorp.

Het verloopt allemaal wat chaotisch. De kinderen zijn veel minder bedeesd en vinden het maar niets dat ze op tegels moeten zitten.

Zij willen op de grond en dus spurten ze naar een muur schuin tegenover het huis en gaan daar zitten en opeens komen uit alle richtingen nog veel meer kinderen, ook wat grotere en gaan erbij zitten.

Snel probeer ik te tellen en kom op meer dan 23..... dit gaat weer even niet goed! De grotere kinderen dan maar 2 chocolats geven??? Dat is een goed plan zegt Sonny..... Edith vertelt het verhaal en Sonny vertaalt weer. Edith vertelt dat de twins voor de kleine kinderen zijn, nog steeds schuiven er kinderen aan en of Sonny alles vertaalt wat Edith zegt blijft dus de vraag. Een ouder meisje zucht diep na het verhaal en straalt in blijde afwachting, die kan je dus niet afschepen met 2 chocolats.....

We delen de 20 twins uit aan de kleinste kinderen en komen er 5 tekort. Sonny zegt: "we komen er tekort", ja Sonny dat zien wij ook.

Edith gaat er 5 halen, och nee zegt Sonny, nog één erbij want er is een ziek jongetje in een huisje. Edith gaat met sleutel van het busje 6 twins halen.

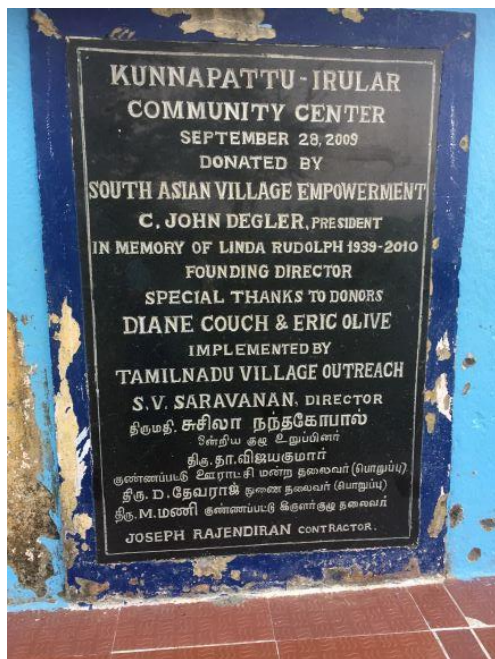
De oudere kinderen stralen als ze toch hun twin krijgen. Edith brengt de knuffel naar het zieke jongetje en ik deel chocolats uit en kom tot de ontdekking dat er nog 1 meisje zonder twin is. Edith gaat er nog 1 halen en oh ja er is ook nog een baby, dus nog 2 twins al met al van de verwachte 15 twins zijn het er 28 geworden.

Sonny heeft ondertussen mijn telefoon overgenomen en schiet foto na foto.

De kinderen zijn blij en wij zijn blij. We worden uitgezwaaid door kinderen en moeders en vertrekken naar dorp 5.

Daar aangekomen herkennen we het gebouwtje, hier zijn we 3 jaar geleden ook geweest. Wij willen de twins tellen maar er staat een man bij het busje en dat blijkt volgens Sonny een 'nasty man' te zijn.

We gaan niet tellen maar naar het gemeenschapsgebouwtje. Daar verzamelen zich al veel kinderen.

Wij gaan terug naar de bus, de man is verdwenen en wij kunnen de overige twins tellen. Het zijn er 20. Terug in het gebouw tel ik snel 18 kleine kinderen, dat gaat helemaal goed!!!!

Ik vertel het verhaal en Sonny vertaalt en we delen de twins uit. Stralende koppies en Sonny schiet weer de ene na de andere foto, ook is hij tevens regisseur en moeten wij tussen de kinderen plaatsnemen voor een fotosessie.

Na de fotosessie gaan we even een rondje door het dorp, dat achter het gebouw ligt, lopen. Een meisje loopt naast me en kijkt me verwachtingsvol aan of ik met haar mee wil lopen naar haar huis. Ik pak haar hand en we lopen het hele dorp door tot helemaal aan de uiterste rand, waar haar huis ligt. Ondertussen ben ik Edith en Sonny al lang kwijt. We lopen kris kras en komen bij een pasgeboren, prachtig getekend geitje. Het meisje tilt het geitje op zodat ik haar kan aaien. We proberen wat te praten maar haar Engels

is nog erg primitief. Als we bij het huis komen staat daar een hele familie me op te wachten.

Veel handen schudden en namen herhalen, ook hier is het Engels zeer beperkt maar met handen en voeten 'hoor' ik dat ze met 7 mensen in het 'huis' wonen. Het ziet er keurig schoon en opgeruimd uit, terwijl het een hut is met lemen bodem. De groep om mij heen groeit en ook oma voegt zich bij ons en ook haar huis wil ze me laten zien. De familie laten we achter, ze roepen me nog terug om nog eens mijn naam te horen en lachend nemen we afscheid. Op naar oma's huis, zij heeft een grote hut met daarin zelfs een bed, heel bijzonder.

Dan wil ik weer terug naar Edith en Sonny. Het meisje neemt me weer ter hand en het groepje kinderen breidt zich om me heen uit.

Het meisje met de rode aap is het vriendinnetje van mijn 'vriendinnetje' van wie ik een kus op mijn wang krijg bij oma's huis.

We lopen op een straat met heel veel honden en heel veel puppy's en alle honden slaan tegelijkertijd aan, een beetje eng is het wel, al hoewel de kinderen om me heen ervoor zorgen dat de honden niet te dichtbij komen. Halverwege zie ik een stukje verderop Sonny wenken dat ik daar moet komen, ook zie ik Edith en het wordt donker en tijd om te vertrekken. Ook hier worden we uitgezwaaid door de kinderen met hun knuffels en door wat mannen en vrouwen. Ik voel me heel ontroerd en dankbaar dat we dit hebben mogen meemaken. Rustig rijden we terug. We tanken nog voor 1000 rps. en stappen uit in de toeristenstraat.

Zondag 1 maart 2020 vervolg op verslag Carla

We lopen het toeristenstraatje verder uit, met de lege plunjezak. Als we konden huppelen, hadden we het misschien gedaan. Nu eerst een borrel! Ik schiet bij het inschenken onbewust uit, nou ja, een grote borrel hebben we wel verdiend. We laten elkaar de foto's zien en beleven stukjes van de uitdeling nogmaals.

Dan zie ik dat Jamilah mij whatsapps heeft gestuurd. Foto's van 'onze' twee kinderen

Tashini

en

Likith.

Twinbears geeft jaarlijks een bedrag aan Stichting Parvati, zodat deze kinderen naar school kunnen. De projectleider, John Bosco, is morgen in ons dorp en wil ons ontmoeten. We wisselen telefoonnummers.

Het was weer een prachtige, vrolijke en ook emotionele dag.

